

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

10 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofți

Judecători - Anatolie Țurcan, Nadejda Toma, Elena Cobzac, Victor Boico,

judecând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 16 mai 2019, în cauza penală în privința lui

Custov Nicolai xxxx xxxx xxxx;

Custov Rustam xxxx xxxx xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.09.2018 – 11.02.2019;

Instanța de apel: 25.02.2019 – 16.05.2019;

Instanța de recurs: 13.12.2019 – 10.11.2020.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia din 11 februarie 2019:

Custov Nicolai a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe termen 4 ani, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

Custov Rustam a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe termen 3 ani, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, la data de 22 aprilie 2018, aproximativ la ora 22.45, Custov Nicolai, în urma unei înțelegeri în prealabil și împreună cu

Custov Rustam, având intenția comună de încălcare a ordinii publice și aplicarea violenței asupra persoanelor, au venit la domiciliul lui Țînar Grigori, situat în orașul xxxx, strada xxxx xx. Ulterior, în continuarea intențiilor, aflându-se în curtea domiciliului lui Țînar Nadejda, în prezența ultimei, din intenții huliganice, au început să-l maltrateze pe Țînar Grigori, aplicându-i lovituri cu mâinile și picioarele pe diferite părți ale corpului, folosind totodată obiecte pentru vătămarea integrității corporale sub formă de piatră, fragment de lampă, luate din curtea domiciliului lui Țînar Nadejda, cauzând prin aceste acțiuni, părții vătămate leziuni corporale sub formă de – excoriații pe cap, excoriații pe antebraț caracteristic mușcăturii cu dinți umani, excoriație pe palmă, antebraț produse cu obiect cu suprafața ascuțită, care se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată, împotriva acesteia a declarat apel procurorul, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei și respingerii cererii privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 768 lei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Custov Nicolai să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 5 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și să se încaseze din contul inculpaților Custov Nicolai și Custov Rustam în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 768 lei.

În argumentarea apelului a invocat că pedeapsa aplicată față de inculpatul Custov Nicolai este prea blândă și vădit neproportională faptelor comise și urmărilor produse, cu abatere de la criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art.75 Cod penal.

- instanța de fond neîntemeiat a respins cerința privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpaților în beneficiul statului în sumă de 768 lei;

- inculpații nu se încadrează în condițiile stabilite la art.229 alin.(3) Cod de procedură penală, pentru a fi eliberați de plata cheltuielilor judiciare, or, aceștia au fost recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii incriminate.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 16 mai 2019, apelul declarat a fost respins, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

4.1. În motivarea soluției emise instanța de apel a menționat că sentința este întemeiată și motivată, la emiterea căreia instanța a respectat prevederile procesuale relevante și corect a aplicat pedeapsa inculpatului Custov Nicolai, luând în considerație circumstanțele atenuante și agravante.

Instanța de apel a menționat, că prima instanță întemeiat a dispus condamnarea lui Custov Nicolai, aceasta fiind proporțională gradului de pericol social al faptei comise și personalității acestuia.

Instanța de apel a subliniat, că infracțiunea comisă de inculpatul Custov Nicolai face parte din categoria infracțiunilor grave, este una intenționată, îndreptată spre încălcarea grosolană a ordinii publice, aplicarea violenței asupra persoanei și se agravează prin folosirea obiectelor pentru cauzarea vătămării integrității corporale, iar prima instanță a luat în considerație toate aceste circumstanțe, și corect a stabilit pedeapsa inculpatului Custov Nicolai, astfel că aplicarea pedepsei penale în privința inculpatului garantează eficacitatea măsurilor de protecție a securității din partea statului.

Instanța de apel a conchis că, pedeapsa aplicată inculpatului Custov Nicolai, va avea un efect preventiv în privința acestuia, precum și asupra altor persoane predispuse la comiterea infracțiunii, ceea ce va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituție și alte legi sunt apărate, iar încălcarea lor este contracarată și pedepsită.

Cu referire la argumentele procurorului precum că, la stabilirea pedepsei inculpatului, nu a fost luat în considerație faptul nerecunoașterii de către inculpatul Custov Nicolai a vinovăției în comiterea infracțiunii incriminate, instanța de apel a menționat că nerecunoașterea de către inculpatul Custov Nicolai a vinovăției în săvârșirea infracțiunii incriminate, nu pot servi ca temei pentru înăsprirea pedepsei acestuia.

Astfel, instanța de apel a precizat că instanța de fond corect a considerat că în speță poate fi aplicată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei sub formă de închisoare, stabilite inculpatului Custov Nicolai, or, materialele cauzei atestă că, corectarea și reeducarea acestuia este posibilă fără a fi izolat de comunitate, familie și societate, cu realizarea plină și eficientă a scopului legii penale.

În acest sens, instanța de apel a concluzionat că inculpatului Custov Nicolai urmează a-i fi acordată șansa de a-și corecta conduita și de a demonstra că cele comise constituie un incident din viață.

Referitor la cerința procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 768 lei, pentru efectuarea expertizelor medic-legale, instanța de apel reținând prevederile art.art.142 alin.(2), 227 Cod de procedură penală, art.75 alin.(3) Legea nr.68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, a indicat că, prima instanță corect și întemeiat a respins-o, în contextul în care ordonatorul expertizelor judiciare a fost organul de urmărire penală. Totodată, a subliniat că, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpaților în comiterea infracțiunii incriminate, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

5. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către procuror, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei în partea stabilirii pedepsei inculpatului Custov Nicolai, în partea respingerii cererii privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 768 lei și dispunerea rejudecării cauzei în această parte în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, procurorul a menționat că:

- decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei, or, această soluție este vădit neîntemeiată, inculpatului Custov Nicolai fiindu-i aplicată o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale, cu abatere de la criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art.75 Cod penal;

- dispoziția art.90 Cod penal obligă instanța de judecată să indice expres în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei, care nu este motivat de către instanță și se limitează doar la enumerarea circumstanțelor care le consideră atenuante. Circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului denotă că cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este pedeapsa cu închisoare, această concluzie derivând și din gravitatea faptei comise și de pericolul social al acesteia;

- instanța de apel, n-a indicat temeiurile care au dus la respingerea apelului declarat de

către procuror în partea individualizării pedepsei, iar aceasta constituie temei de drept pentru recurs ordinar;

- în decizia instanței de apel și sentință lipsește dispoziția privind trecerea cheltuielilor judiciare în contul statului, în contextul în care a fost dispusă respingerea cererii procurorului cu privire la încasarea din contul inculpaților Custov Nicolai și Custov Rustam a sumei de 768 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare, fapt ce atestă lipsa unei dispoziții referitor la repartizarea cheltuielilor judiciare, în conformitate cu prevederile art.397 pct.5) și 416 Cod de procedură penală;

- chestiunea cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare urmează a fi soluționată reieșind din prevederile art.229 alin.(1) Cod de procedură penală, potrivit cărora acestea sunt puse în sarcina inculpatului, care este responsabil în legătură cu comiterea infracțiunii, or în cazul în care inculpatul este în imposibilitate să le achite din diferite motive, precum invaliditatea sau incapacitatea juridică, cheltuielile sunt trecute în contul statului.

6. Judecând recursul ordinar declarat de către procuror în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta este pasibil admiterii, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Colegiul penal lărgit menționează că, hotărârile pronunțate de instanțele de grad inferior de jurisdicție trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea precum și de a constata motivele clare care au dus la emiterea unei soluții contestate. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali-vagi, reprezintă motiv de casare.

Colegiul penal lărgit constată că, aceste prevederi legale deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze în ordine de apel.

Din conținutul recursului declarat de către procuror, se atestă că acesta a indicat în calitate de temeiuri pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile când hotărârea atacată nu

cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul penal lărgit, verificând legalitatea deciziei instanței de apel sub aceste aspecte, constată că această instanță, la examinarea apelului procurorului, nu a respectat întru totul prevederile art.art.414 alin.(1), 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, comițând erori de drept care au afectat hotărârea emisă, astfel stabilindu-se incidența temeiurilor de casare invocate de către partea acuzării.

Analizând decizia instanței de apel sub aspectul poziției și motivării soluției de respingere a apelului procurorului, Colegiul penal lărgit atestă că, instanța de apel a interpretat eronat unele prevederi ale legii penale ce țin de individualizarea pedepsei penale precum și a stabilirii subiectului compensării cheltuielilor judiciare suportate în speță, în acest sens urmând a fi expuse următoarele raționamente.

Conform prevederilor art.art.414 - 417 Cod de procedură penală, instanța de apel, urma să soluționeze paralel cu starea de fapt, și chestiunile de drept, printre care: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, *dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, ori civil au fost corect aplicate*. În cazul în care s-ar fi constatat încălcări ale prevederilor legale referitor la ele, hotărârea primei instanțe urma a fi desființată cu rejudecarea cauzei.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După cum se constată la caz, prin sentință Custov Nicolai a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen 4 ani, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

În argumentarea aplicării pedepsei respective, prima instanță a menționat scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința inculpatului Custov Nicolai poate fi atins prin aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

După care, prima instanță, argumentând soluția de aplicarea a instituției suspendării condiționate a specificat că, inculpatul Custov Nicolai nu se află pentru prima dată pe banca de acuzare, potrivit cazierului judiciar fiind anterior condamnat, iar antecedentul penal este stins, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru.

Deși în cererea de apel a procurorului a fost invocat dezacordul cu modalitatea de individualizare a pedepsei stabilite inculpatului Custov Nicolai de către prima instanță, analizând decizia supusă recursului, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel nu a pătruns pe deplin în esența argumentelor avansate de partea acuzării, motivând superficial soluția emisă și repetând erorile admise de către prima instanță la pronunțarea sentinței.

Cu referire la cele ce preced, Colegiul penal lărgit consideră că instanțele de fond prematur și incorect au aplicat inculpatului Custov Nicolai prevederile art.90 Cod penal, având în vedere lipsa circumstanțelor atenuante și agravante cât și personalitatea acestora,

fără a motiva soluția de individualizare a executării pedepsei în privința inculpatului Custov Nicolai și fără a pătrunde în esența problemei de fapt și de drept. Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și nemotivate în privința aplicării pedepsei cu executarea suspendată a acesteia.

În acest context, instanța de recurs amintește că, potrivit prevederilor art.75 Cod penal, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele stabilite de lege de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Luând ca bază aceste prevederi ale legii penale și soluționând chestiunea cu privire la vinovăția inculpatului, *de jure și de facto*, instanța de judecată urmează să constate dacă s-au confirmat sau nu temeiurile prevăzute de legea penală pentru a-l supune pe inculpat răspunderii penale și decide asupra cuantumului pedepsei care urmează a i se stabili acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, prevăzute de art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială.

Colegiul penal lărgit remarcă aici că principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art.art.62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezenta sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, sau valorificat anume în această ordine, fiind stabilit inculpatului Custov Nicolai termenul de pedeapsă, prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal.

Ulterior, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul

pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probă stabilit de instanță de judecată.

Pe cale de consecință, raportat la considerentele expuse supra, Colegiul penal lărgit remarcă că aplicarea prevederilor art.90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Prin urmare, în sensul legii, în afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanță trebuie să de-a o motivare suplimentară, din care considerente a concluzionat că inculpaților nu este rațional să execute real termenul pedepsei stabilite. Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Conform art.90 alin.(1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanță de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, poate ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

În speță, reieșind din soluția adoptată de instanță de apel, se constată că la stabilirea și aplicarea pedepsei în privința inculpatului Custov Nicolai, instanță de apel nu a indicat motivele concrete care stau la baza condamnării cu suspendare a executării pedepsei aplicate, or, argumentele instanței de apel precum că inculpatul Custov Nicolai se poate corija fără a executa real pedeapsa închisorii, este o concluzie premature și nemotivată.

Astfel, instanță de recurs apreciază că modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei stabilite inculpatului Custov Nicolai este neargumentată, or, instanțele de fond urmau să ia în considerație că, raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului, ceea ce în cauza deferită judecării nu se constată.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanță de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: - împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situație familială și socială etc.

La caz, așa cum rezultă din textul deciziei, aceasta și-a motivat dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate inculpatului Custov Nicolai menționând că acesta se poate corija fără a executa real pedeapsa închisorii, ceea ce se consideră de către instanță

de recurs drept o concluzie prematură, care nu poate fi menținută.

Din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că, în prezenta speță și-a găsit confirmare temeiul pentru recurs invocat de către procuror și prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, ceea ce duce la casarea parțială a deciziei instanței de apel, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei inculpatului Custov Nicolai, cu dispunerea remiterii cauzei la rejudecare în această parte, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece această eroare nu poate fi corectată de instanța de recurs.

De asemenea, cu referire la solicitarea procurorului privind dispunerea încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpaților Custov Nicolai și Custov Rustam, Colegiul penal lărgit consideră că și în această latură, instanța de apel a interpretat și aplicat eronat prevederile art.art.227-229 Cod de procedură penală.

În acest context, instanța de recurs conchide că instanța de apel nu a motivat și nu a stabilit circumstanțe concrete ce ar justifica respingerea cererii procurorului cu privire la compensarea costului cheltuielilor suportate pentru efectuarea rapoartelor de expertiză medico-legale din 23 aprilie 2020, din 26 iunie 2020 și din 27 iunie 2020, or, potrivit prevederilor art.229 alin. (2) Cod de procedură penală, încasarea cheltuielilor de efectuare a expertizei este un drept discreționar al instanței. Norma juridică respectivă urmând a fi interpretată ținându-se cont de modificările operate prin Legea nr.316 din 22 decembrie 2017, în vigoare la 09 februarie 2018, prin care a fost exclus alin.(2) art.143 Cod de procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) al normei respective, se face din contul bugetului de stat.

Prin urmare, legiuitorului a oferit instanțelor de judecată posibilitatea analizării și soluționării în fiecare caz concret a chestiunilor privind stabilirea subiectului compensării cheltuielilor judiciare suportate la faza urmăririi penale, timp în care persoana bănuită-învinuită beneficia de garanțiile prezumției de nevinovăție, situație care se schimbă la emiterea sentinței de condamnare.

Astfel, ținând cont de faptul că, rapoartele de expertiză judiciară au fost efectuate după modificările operate de legiuitor la prevederile art.143 Cod de procedură penală, instanțele de judecată pot oferi aplicabilitate motivată prevederilor art.229 alin.(2) Cod de procedură penală, care reglementează posibilitatea de a obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Respectiv, concluzia instanței de apel de respingere a solicitării procurorului privind încasarea sumei de 768 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare din contul inculpaților Custov Nicolai și Custov Rustam și menținerea soluției primei instanțe în acest sens, este pripită și nemotivată, prin ce au fost neglijate cerințele prevăzute la art.385 alin.(1) pct. 14) și art.397 pct. 5) în coroborare cu art.229 alin.(1), Cod de procedură penală.

În baza celor expuse, Colegiul penal lărgit statuează că instanța de apel la adoptarea soluției referitoare la cheltuielile judiciare, nu a ținut pe deplin cont de toate circumstanțele și prevederile legale expuse supra, iar sub acest aspect decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, eroare ce nu poate fi corectată de instanța de recurs ordinar, și astfel recursul declarat urmează a fi admis, iar decizia instanței de apel casată și în partea soluției privind cheltuielile judiciare.

Având la bază raționamentele expuse supra, Colegiul penal lărgit notează, că la

rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art.436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesuale penale asupra tuturor motivelor invocate în apel, și să argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art.417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Dumitru Calindari, casează parțial decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 16 mai 2019, în cauza penală în privința lui *Custov Nicolai xxxx și Custov Rustam xxxx*, în partea stabilirii pedepsei în privința lui *Custov Nicolai xxxx* și în partea cheltuielilor judiciare în privința lui *Custov Nicolai xxxx și Custov Rustam xxxx*, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceste părți de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Celelalte dispoziții ale deciziei contestate se mențin.

Decizia nu se supune căilor de atac în partea dispusă rejudecării, în rest este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 10 decembrie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Nadejda Toma

Elena Cobzac

Victor Boico